

Vzpomínka na sestru Šlupku

S lítostí a hlubokým zármutkem v srdci oznamujeme všem, že v neděli 10. září 2017, ve věku 91 let, dotlouklo srdce sestry Ludmily Komzákové, mezi skauty přezdívané Šlupka.

Lída se narodila 18. července 1926 mamince Ludmile a tatínkovi Františkovi. Ten byl významným právníkem a mezi jeho klienty a blízké přátele patřil i František Křížík. Ten, který v roce 1903 vybudoval první elektrickou železnici v Rakousku-Uhersku z Tábora do Bechyně. A právě na návštěvy na záměcku ve Stádleci, kde s rodiči navštěvovali Křížíkovi, často a ráda vzpomínala. Stejně jako na pobyty v Jugoslávii.

Rodiče si přáli, aby chodila do Sokola, ale ona už jako malá tíhla ke skautům, kde měla kamarádky. Když tatínek konečně svolil, hledal pro ni oddíl Švehlových skautů, kteří ale působili v Soběslavi. Lída se nedala, prosadila si svou a začala skautovat s kamarádkami v Táboře. Nejprve jako šotek v 1. oddíle skautek z Tábora. Na táboře u Lužnice, na tábořišti zvaném „Pod nevěstou“, složila v roce 1937 svůj skautský slib. Slib, kterému zůstala věrná po celý život.

Po konci II. světové války sestra Šlupka chodila do 2. dívčího oddílu z Tábora a nastoupila na studia. Po vzoru tatínka začala studovat práva. Po únoru 1948, když se v Československu chopili moci komunisté, musela studia nuceně ukončit. Ani to nezlomilo její touhu po vzdělání. Milovala cizí jazyky, učila se anglicky, španělsky, francouzsky, ale především se věnovala esperantu. Díky těmto svým dovednostem, jazykovým znalostem a skautingu záhy našla nespočet korespondenčních přátel po celém světě. Jen s málokterými se mohla kvůli „železné oponě“ osobně setkat, přesto si celý život dopisovali.

Prošla si řadou povolání, která logicky nemohla navazovat na její nuceně ukončená studia. Nejraději vzpomínala na léta v laboratoři v Elektroisole, kde dostala příležitost k dalšímu vzdělání, a to v oblasti chemie. Když došlo koncem 60. let 20. stol. k uvolnění

politické atmosféry a opět byla obnovena naše skautská organizace, byla Lída u toho. Tentokrát už v roli jedné z činovnic 3. dívčího oddílu Tábor. Mimo to, se díky svému zájmu o esperanto, stala jeho komisionerkou pro dívčí kmen Junáka. Rozvíjela zahraniční spolupráci, propagovala esperanto mezi skautkami a skauty a neúnavně pracovala ve svém domovském oddíle.

S dalším zákazem Junáka komunisty zůstalo Lidě nespočet skautských přátel po celém světě. Psala si s nimi, udržovala kontakt, přinášela mezi své přátele zvěsti o skautském dění v zahraničí. Spolu s několika dalšími tábořskými činovnicemi začala zpracovávat tábořskou skautskou kroniku a archiv. Přispěla tak nemalou měrou k dochování velké části naší historie.

Sestra Lída se nikdy neprovdala. Tatínek jí zemřel v roce 1951, zato spolu s maminkou žila a starala se o ni do roku 2004. Tehdy ji maminka ve věku nedožitých 101 let opustila. Ludmila neměla vlastní děti, o to víc své srdce rozdávala druhým. Pomáhala i finančně, pravidelně přispívala dlouhá léta na UNICEF, podporovala stavbu škol v Africe, ... bylo toho hodně. Její srdce bylo velmi široké a plné lásky.

Po Sametové revoluci v roce 1989 opět nastoupila do aktivní skautské služby. Tentokrát jako členka 139. klubu oldskautů v Táboře. Pomáhala s obnovou místního dívčího střediska a aktivně se účastnila veškerého dění. Byla tou, která nám otevřela zahraniční obzory. A opět díky jejím zahraničním přátelům a esperantu.

Kdo jste Lídu - sestru Šlupku znal, dobře víte, jak moc byla aktivní a jen přibývajícím věkem ji pomalu začínal omezovat. Jezdila za námi na tábory, chodila, dokud to šlo, na schůzky klubu OS a různé skautské akce.

Scházela se pravidelně s přáteli esperantisty. Když už nezvládla vycházet z bytu ven, pomáhala jí její sousedka a kamarádka Eva Tesařová a soused pan Kolář.

Šlupku jsme při návštěvách u ní zažívali především v dobré náladě, vždy bylo veselo. Prostě „škautka je veselá myslí“. Lída to „š“ v našem pojmenování s oblibou používala a nás těší, že nás vždy považovala za svoji „škautskou rodinu“. S oblibou jsme jí navštěvovali, naslouchali jejímu vyprávění a snažili se dle

možností i pomáhat. Moc nás mrzí, že se nikdy ve svém životě nesešla se ses. čestnou náčelní Junáka Vlastičkou Mackovou, byť byly dobré přítelkyně. Zvláštní, že? Trávily spolu hodiny na telefonu, psaly si a Lída nám s obdivem vyprávěla, co vše Vlastička dělá.

Přitom my obdivovali Lídu. Ač ve vysokém věku, pořídila si internet a počítač, bravurně vládla mobilu a když se jí starý rozbil a my jí pořídili nový, ten pro seniory, záhy ho dala pryč, s tím, že chce pořádný přístroj. Podobně to bylo s foťákem, vyrazila si koupit digitální a byla rozčarovaná, že o tom věděla víc, než ta prodavačka v krámě. Ostatně, nákup třeba oblečení přes internet jí nečinil žádný problém.

Chce se jednomu říct, kdo by nechtěl takovou babičku ...

Sestra Šlupka – Ludmila Komzáková už sedí, jak my říkáme, tam nahoře u věčného táboráku v té nejvybranější společnosti. Přejeme klid její duši, pokoj a smír. Jsme rádi, že byla jednou z nás, že jsme se s ní mohli potkávat, učit se od ní, jít část života po společné stezce. Nikdy na ni nezapomeneme.

Zdroj:

<https://www.facebook.com/media/set/?set=a.2010579859177604.1073742027.1375730349329228&type=1&l=88a31f8f62> .